

— Nopeldēt divas stundas! ...
Apbrīņojam jūsu izturību!

— Labāk apbrīņojiet, cik neiz-
turīgas gumijas dažkārt ievēl
peldbiksēs! ...

R. MANTIS

Saruna NAKTI

Lai jauki pavadītu līdz rītausmai atlikušās stundas, makšķerniekiem vajag ļoti nedaudz: skaidru laiku, sprēģājošu ugunsgrāvu un patīkamu sarunu biedru. Divi pirmie komponenti bija manā rīcībā, bet trešais uzradās gluži kā pēc līdakas pavēles.

— Vai drīkstu apmesties pie jūsu viesmīlīgās ugunītiņas? — pienācējs jautājums.

Es labprāt to atļāvu, un, saņēmuši savus ēdamos uz vienas avīzes, mēs ieturējām ne īsti vēlas vakariņas, ne īsti agras brokastis.

— Lieliski, brīnišķīgi, vēl vairāk — labi! — svešinieks sapņaini nopūtās un piemeta dziesotājam ugunsgrāvam žagaru klēpi. — Nekustīgs ūdens spogulis, zvaigžņota debess un ugunsgrāvs. Jā, šī Prometeja dāvana ir apbrīnas vērtā. Tai piemīt īpatnējs, es teiktu, maģisks pievilksnības spēks. Ne velti mūsu senči uguni uzskatīja par dievību un pielūdza to. Jā, senči, senči! ... Lai nu kas, bet viņi, šie dabas bērni, prata dabu cieņā un saudzēt! Ne tā kā viens otrs no mums, civilizētajiem ...

Ir tādi cilvēki, kuri pat ābeces patiesības prot sludināt ar tādu uzvaru un pārkuma sajūtu, ka gribot negribot rodas vēlēšanās viņiem iebilst. Arī manī tonakt pamodās pretimrunāšanas gars.

— Bet vai jūs zināt, ka šie saslavētie dabas bērni, tikko nākuši pasaulē, tūda! pārkāpa likumu?

— O, mans draugs! Ja Ādams un Ieva nebūtu noplūkuši un ēduši aizliegto ābolu, viņiem nebūtu pēcnācēju un tāpat vispār nebūtu cilvēces.

Spītīgais gars lika man atspēkot arī šo neapstrīdamo argumentu:

— Daba, kā zināms, necieš tukšumu. Nebūtu cilvēces, kaut ko līdzīgu būtu izveidojuši ziloni, krokodīli, lāči vai pingvini.

— Var gadīties, ka tas būtu nācis pasaulei tikai par labu, — negaidot sarunu biedrs man piekrita. — Nav taču noslēpums, ka pērtīki, krokodīli un citi dzīvnieki izturas pret dabu ar daudz lielāku cieņu nekā viņu divkājainie brāļi. Lūk, piemērs: vakar es kļāpoju pa mežu. Starp citu, man ļoti patīk, dziļi elpojot, kļāst pa meža biežokni, kur neviena cilvēka kāja vēl nav skārusi mīksto sūnu paklāju. Tādos gadījumos vienmēr jūtos pacīlāts. Šajā vietā esmu Kolumbs, pirmatklājējs! Te pēkšņi skatos ... Kā jūs domājat, ko es ieraugu?

— Nesprāgušu lādīpu ...

— Nē, daudz ļaunāki Lādīnš būtu kara atbalss. Bet te, tieši zem kājām, nometā saburzīta cigarešu paciņa. Liekas, nieks vien ir, bet tai pašā mirklī visa burvība izcibēja kā nebijusi. Ne es vairs Kolumbs, ne pirmatklājējs ... Sakiet, ko gribat, bet mūsu senči uz kaut ko tādu nebija spējīgi ...

— Protams, protams, — noburkšķēja atbrūnotais pretrunas gars, — atsevišķu tūristu vai atpūtnieku vidū vēl ir sastopami atsevišķi neapzinīgi indivīdi. Tādus vajag audzināt, pāraudzina, ietekmēt, sodīt, izsmiet ...

— Nu nē, ar to nepietiek! Ticiet man, es neesmu nedz atbēgls, nedz arī asinskārs, bet dažos gadījumos, goda vārds, ai, kā derētu pielietot mūsu tālo senču metodes! Vai zināt, kā viņi rīkojās, ja kāds izklaidīgs ciltsbrālis aizmirs mežā izžēst ugunsgrāvu? ... Par biedrību mums cietim neviņu cepa uz tā paša ugunsgrāva un apēda bez sāls. Lūk, tā patiešām bija iedarbīga audzināšana! ...

Spītīgais garš klusēja. Acīmredzot viņš bija izsāvis visu pulveri.

Pēc izteiksmīga klusuma brīža mans sarunu biedrs paskatījās uz iesārto debess malu un teica:

— Aust rīts. Laiks ķerties pie darba. Asariši nogaidījušies ... Starp citu, lai gan pats esmu makšķernieks un labi zinu, ka dalīties ēsmā nav pienemts, es ceru, ka jūs neesat mānītkoms ... Vai nevarētu piešķirt naba sklerotikim nedaudz tāru no jūsu bagātīgā krājuma? ... Tencinu, bet vai jums gadījumā arī kārbīņa neatrastos?

Tas nu bija par daudz! Cieši lūkodamies uz viņu, es noskaidēju:

— Liekas kārbīņas man, diemžēl, nav. Bet vai jūs nevarētu izmantot tukšo konservu kārbu, kuru, ja nemaldos, nupat aizmetāt pa roku galam? Izvilcis no mugursomas dunci, sāku to lēnām trīt uz galodas.

Mans sarunu biedrs uzmeta asu skatienu aukstajam ierocim un steigšus iemuka krūmos. Vairāk viņš nerādījās. Varbūt atrada konservu kārbu, bet varbūt ...

Varbūt man vajadzēja viņu laikus bridināt, ka esmu veģetāriests?

C. MELAMEDS

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS: Kādēļ ēdnica «Jugla», kas ir lenc modernas devīgu un divpadsmitzīgu ēkas, ir tik ļoti nolaišta — mēbeles nobīdātas, sienas plankumainas utt?

ATBILDE: Sabiedriskās ēdināšanas priekšnieki uzticējuši ēdnīcai speciālu uzdevumu. Juglas iedzīvotājiem un, it sevišķi, viesiem atgādināt veco parunu: «Neskatī vīru no cepures!»

JAUTĀJUMS: Kad beidzot Mazsalacā atjaunos pērnuden uzlauztās ielvas?

ATBILDE: Ja kāds no sakarņiekiem, kuri šīs ielvas uzlauza, tur pastaigādāms nolauzis kaut vai kurpes papēdi, atjaunošana sāksies drīz. Pretējā gadījumā ... šo jautājumu labāk uzdot gaišrēģim.

JAUTĀJUMS: Kāpēc baltās svītras uz asfalta krāso tieši tajās stundās, kad Rīgas ielās ir visdziļākā kustība un līdz ar to rodas transporta sastrēgumi?

ATBILDE: Tas acīmredzot tiek darīts satiksmes drošības interesēs. Jo ilgāk šoferi kavējas sastrēguma vietā, jo vairāk laika viņiem domāt par satiksmes noteikumiem un tālāko pamatīgāk viņi tos iegaumē.

DR. SINEPE

«ASARU GĀZEN».

G. Bērziņš

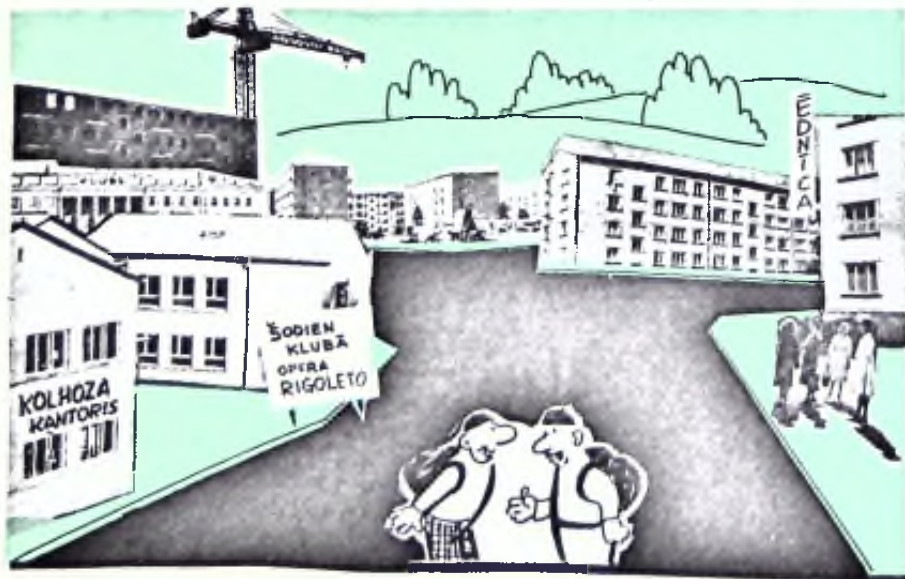
God. «Dadzi»!

Pavīrši raugoties, var likties, ka viņam un kombinētajai lopbarībai diezgan maz kopīga. Pastāv uzskats, ka viņš kļūstot labāks, ja to ilgi glabā. Nekas tamlīdzīgs par kombinēto lopbarību līdz šim nav dzirdēts. Bet iespējams, ka turpmāk vēl dzirdēs. Vismaz pie mums, Lubānā ...

Maija sākumā vīlējā patērētāju biedrība saņēma kombinēto lopbarību, kuru bija domāts pārdot iedzīvotājiem. Pagāja nedēļa, un mēs sākam interesēties — vai drīz varēsim leprīkties? Neesot cenu, atbildēja patērētāju biedrības darbinieki.

Pagāja otra nedēļa, un ... mēs atkal saņēmām to pašu atbildi. Tad sākam domāt, ka laikam gan noticis pārpratums. Lūdzu, paskaidroj, «Dadzi!», Lubānas patērētāju biedrības darbiniekiem, ka viņš un kombinēto lopbarība tomēr nav viens un tas pats ...

A. APENTIS

— TE ESOT KĀ PILSETĀ! JĀSMEJAS! KUR TAD LAUZ ASFALTU!

N. Zvirbulis

TIEC NU GUDRS!

Pērn Marģeru Lākinu, bijušo Daugavas iecirkņa zivju aizsardzības inspektoru, sauca pie tiesas. Lākins, maigi izsakoties, bija «pēmis no zvejniekiem» lašus, nēģus un vimbas...

Apbrīnojāmā kārtā viņam toreiz bez advokāta atradās vēl citi aizstāvji. Slavinotus vārdus un papīru netaupdami, šie biedri — tai skaitā Baltijas baseina zivju aizsardzības, zivju krājumu papildināšanas un zvejniecības regulēšanas pārvaldes arodkomitejas pārstāvji — Lākinu cēla vai debesīs. Rezultātā tiesa piesprieda viņam vienu gadu nosacīti, sodu izciešot darba vietā.

Cits tiesātais nu būtu lēcis uz vienas kājas, priecādamies, ka tik viegli ticis cauri; būtu pircis ziedus, lai pateiktos saviem labvēļiem; būtu bijis ar mieru strādāt jebkuru darbu, kamēr soda termiņš izbeidzas. Marģers Lākins rīkojās citādi. Viņš ieradās pārvaldē un kategoriski paziņoja:

— Gribu atpakaļ uz Kegumu, uz savu veco rezidenci!

Varat iedomāties, cik pārsteigti bija tie, kas šos vārdus dzirdēja!

— Bet ... atvairno ... tu taču esi ... — viņi murmināja.

— Es esmu ļoti labs cilvēks! Esmu gudrs, enerģisks, ierosmes bagāts, pieredzējis un piedevām pašaieliedzīgs. Visu to jūs paši apliecinājat tiesā! Un es, jāatzīstas, domāju glūzi tāpat.

Pārvaldes viriem nekas cits neatlika, kā sasaukt arodbiedrības vietējās komitejas sēdi. Ilgi viņi sēdēja un gari runāja; beidzot nolēma, ka Lākins no Daugavas iecirkņa zivju aizsardzības inspektora amata tomēr atbrīvojams.

— Kad jau, tad jau, — nosprieda pārvaldes priekšnieks Kotovs, vietējās komitejas sēdes protokolu rokās grozīdams. — Ja biedri tā nolēmuši, atlaidīsim. — Un neka-vējoties izdeva pavēli Nr. 195-a,

kas datēta ar 1970. gada 4. novembri.

Šī pavēle tad arī pārvilka svitru Lākina turpmākajai darbībai Daugavas inspekcijā, taču vienlaikus ... pavēra viņam daudz plašākus apvārsņus. Marģeru Lākinu nozīmēja par jaundibināmās jūras inspekcijas zivju aizsardzības inspektoru.

Cits sodītais nu būtu kritis pie zemes, karstus pateicības vārdus saukdams un prieka asaras liedams. Bet, kā jau iepriekš minējām, Lākins nav tas vīrs, kas atzīst vispārpieņemtās normas.

— Jūra nebraukšu! — viņš kā ar cirvi atcirta. — Man tepat Daugavā labi.

— Aļai, ai, — šausminājās darba-biedri, — cilvēku, var teikt, pazūstina, bet viņš ...

Viņš atkal virināja tiesas iestāžu durvis. Un, lūk, itin drīz pārvaldes administrācija tika aicināta uz tiesas sēdi kā atbildētāja. Tautas tiesa Lākina prasību noraidīja. Lākins

spriedumu pārsūdzēja. Bet arī Latvijas PSR Augstākā tiesa neattaisnoja viņa cerības. Baltijas baseina zivju aizsardzības, zivju krājumu papildināšanas un zvejniecības regulēšanas pārvaldes darbinieki beidzot varēja uzelpot.

— Urā ... Lākins brauc jūrā!

Un jāsaka, pārvaldes darbinieku sajūsmu viegli var saprast. Toties pavisam grūti saprast tos principus, no kuriem viņi vadās, vērtējot un izvirzot kadrus.

Kāds galu galā ir Marģers Lākins — teicams vai pelāms darbinieks? Ja šim vīram ir tādi nopelni zivju aizsardzībā, kā to sākumā apgalvoja pārvaldes vietējā komiteja, kāpēc viņu vajadzēja atbrīvot no Daugavas inspektora amata? Ja, turpretim, viņš sevi diskreditējis, kā tas izriet no tiesas materiāliem, kāpēc viņu iecēla jaunā amatā ar daudz plašākām iespējām? ...

V. LUCĪTIS

Mīļo «Dadzīt»!

Šā gada 18. maijā nēļausī pakritu un savai-noju roku.

— Ejiet uz traumatoloģijas institūtu, — man ieteica, — tur cauru dienu dežurē dakteri, kas lādas vainas likvidē ātri un labi.

Ar pūlēm izsargājūri zilgani satūkušo roku no trolejbusa pasažieru somām, portfeļiem un elkoņiem, es tur arī ierados. Uzņemšanas nodaļas darbinieki ļoti lejtulgi pānteresējās, kur es dzīvoju, un, uzzinājuši, ka pretim «Daugavas» stadionam, sūtīja mani uz 1. slimnīcas traumatoloģijas nodaļu. Slimnieku uzņemšana institūtā, diemžēl, esot bijusi vakar ...

— Kāpēc gan pakritu tieši šodien? — es nopūtos un devos gādīt pārpildīto trolejbusu.

— Traumatoloģijas institūtā jums neko lādu nevarēja sacīt, — paskaidroja 1. slimnīcas pieņemšanas nodaļas reģistratore. — Ejiet pāri ielai uz pirmo poliklīniku.

Man ļoti palika šis konkrētais padoms un es, nesdama veselajā rokā somu, tiklīgu un reizē auklādama pa šo laiku krītnī piebrīdušo locītavu, soļoju uz poliklīniku.

— Ko? Jūs dzīvojat Augusta Deglava ielā trīspadsmit? Tad jums vislabāk ar trolejbusu ...

Šajā brīdī man paspruka asaras; sievietēm tas ir atļauts, kad sāp. Turklāt šajā gadījumā asaras līdzēja.

— Labi, labi, kāpiet augšā pie ķirurga, varbūt pieņems.

— Kas par to, ka jūs māja tālu? Uz turieni taču let trolejbusi. Jums ir sava, astotā poliklīnika, — pamācoši un ļoti lejtulgi teica māsiņa.

Es par šo padomu biju tiešām pateicīga: kā man tas pašai nebija ienācis prātā?

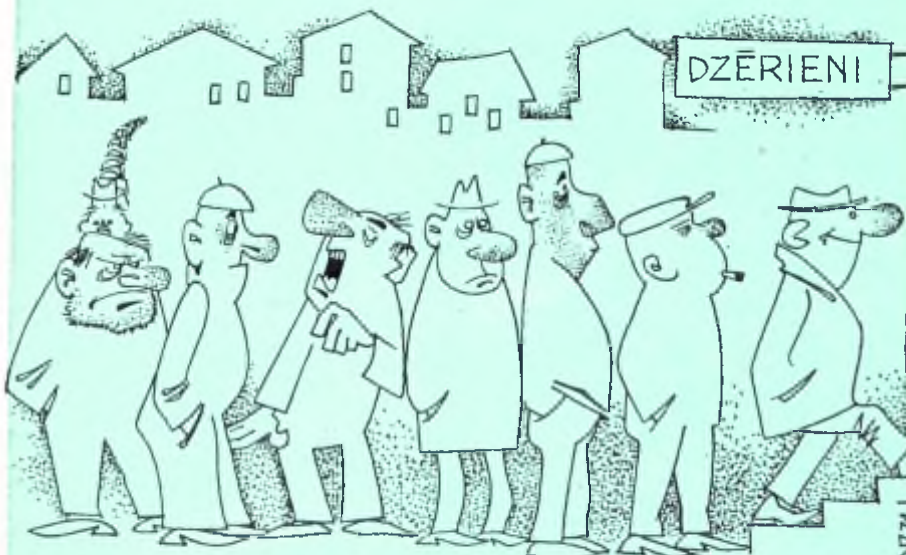
Vārdus sakot, mīļo «Dadzīt!», ar Tavu starpniecību gribu pateikties Rīgas medīkiem. Vislabprātāk pati paspiesu kaltram roku, bet, diemžēl, es to nevaru izdarīt, jo mana labā roka tagad pakārta saitē un spīest ar krelo būtu nepieklājīgi.

S. LINABERGA

— KO NU LAI IESĀKI PICUKAM TAGAD TIK LABA ĒSTGRIBA, BET DŽERIM VAIRS NEMAZ...

T. Sergijenko

— CIK DAUDZ DERĪGA MĒS DŽĒVE BUTU PADARĪJUŠI, JA NEBŪTU VIENMER JĀSTĀV RĪNDĀ!

N. Zvirbulis

BŪSIM PAZĪSTAMI!

Jau labi sen ir zināms, ka dažiem individiem piemīt dīvains magnētisms. Tiklīdz viņi veikalā aizskar kādu priekšmetu, tas tūlīt pielip pie viņu pirkstiem un atlīp tikai tad, kad to aiznes mājās. Ar dīvaino magnētismu apveltītie indivīdi nezin kāpēc ir ārkārtīgi kautrīgi un bikli...

Piemēram, nesen Rīgas centrālajā universālveikalā Jurim Caunem-Bērziņam pie pirkstiem pielipa baltas metāla. Cits varbūt sāktu skali plāties un visiem rādīt, cik spēcīgs ir viņa magnētisms, bet Juris tā nedarija. Klusu kā nopūta viņš mēģināja aizslīdēt uz savu dzīvesvietu Bauskā. Diemžēl, lielākajai ļaužu daļai ir pārāk laba redze, tāpēc magnētiskais Juris tika maigi paņemts aiz rokas un aizvests pie oficiālām personām, kas pielipsanas faktu fiksēja oficiālos dokumentos.

Tāda pati kibeļe gadījās aglonietei Gaļinai Tumovai. Arī viņa ar pielipušu mēteļi kautrīgi mēģināja tikt garām gan pārdevējām, gan kasierai. Tas viņai arī izdevās, bet pie oficiālajām personām Gaļina nonāca tik un tā.

Rīgas 1. pagarinātās dienas vidusskolas audzēknim Aleksandram Kuzmičovam mēteļi pie pirkstiem nelīpa. Viņam universālveikala juvelierizstrādājumu nodaļā pielipa rokas pulkstenis. Manīdams, ka pārdevēja sāk viņu aizdomīgi vērot,

Aleksandrs apbrīnojami žigli metās uz durvju pusi, taču sliekšnim pāri netika.

Aļkam Poltunovam, Rīgas Eksperimentālās tēraudkonstrukciju rūpnīcas metinātājam pielipa samērā lēts priekšmets — berete. Iebāzīs roku ar pielipušu bereti kabatā, Aļks apskaidrotu vaigu devās uz savu dzīvokli Aglonas ielā 36, bet negaidīti nonāca milicijas nodaļā.

Zasulauka depo darbinieks Haralds Liepkalns vairājas pieskerties sīkumiem. Viņš ar saviem magnētiskajiem taustekļiem satvēra kaut ko vērtīgāku — uzvalku 125 rubļu vērtībā. Uzvalks, protams, tūda! pielipa, un Haralds nolēma riskēt. Kā mēdz sacīt, kas neriskē, tas nevinņē. Šoreiz gan izrādījās, ka nevinņē arī tas, kas riskē...

Kā redzams, ar magnētismu apveltītiem individiem var rasties visai lielas nepatīksanas. Lai viņus no šīm nepatīksanām pasargātu, līdzietīgi cilvēki sākuši nelaimīgos indivīdus atmagnetizēt. Laimīgā kārtā to var izdarīt ļoti vienkārši — viņus vajag tikai pārliecināt, ka savu magnētismu apslēpt nevienam neizdosies. Arī pārliecināšanas metode ir ļoti vienkārša — magnētisks rokas tvēriens un lūgums nākt līdz pie tuvākās oficiālās personas.

Tātad ar magnētismu pret magnētismu!

A. ISAIS

— PACIETIES, MĪLĀJ SIENA LAIKĀ JAU NEVIENAM NAV VIEGLI!

T. Sergijenko

— DIEMŽĒL, ARĪ ŠIS MAN NEPIESTĀV...

I. Meigallis

BEZ VĀRDIEM.

G. Rusmanis

— VAI TU ESI TRAKS VAI DULLSI!
— NĒ, ĶERTSI!

V. Ardešovs

— NĪKSTU GAN, BET SVAIGA ZIVTELE,
CEPTA OLĀS, — TĀ IR DELIKATESE!

N. Zvirbulis

ATRIEBĪBA.

D. Breikis

Drošs ceļrādis

Katram novadam ir savas īpatnības, savi orientieri, pēc kuriem var atrast vienu vai otru ievēribas cienīgu vietu. Dažos apvidos ceļa rādītāju problēma ir vienkāršāka, citos — sarežģītāka, bet Lodes apkārtnē tāda, var teikt, vispār nepastāv.

— Jūs meklējat ceļu uz drenu fabriku? To atrast ir bezgala viegli, — saka vietējie iedzīvotāji. — Jums tikai šad tad jāpalūz uz grāvjiem...

— Uz grāvjiem? Bet tā jau var aiziet ceļa rādītājiem garām!

— Nebūs liela nelaime! Rādītāji šai gadījumā ir lieki. Skatieties tikai uz grāvjiem! Tajos gul drenu caurules. Gan pa vienai, gan kaudzītēs. Gan sadauzītas, gan pilnīgi veselas. Kā nu kuro reizi pārvadātāji tās izkaisījuši. Pēc grāvjos guļošajām drenu caurulēm fabrika atrodama bez pūlēm...

— Sakiet, — apjautājos tiem pašiem vietējiem iedzīvotājiem, — kāpēc drenu caurules, kas vispār ir samērā deficīta manta, tik nesalīmnieciski tiek iznēstas pa ceļmalām?

— Soferi kārtīgi nenostiprina kravas un brauc uz velna paraušanu.

— Vai to nav iespējams novērst?

— Droši vien būtu iespējams, ja drenu cauruli bārstītājiem arī pašiem kaut ko uzbūrtu... Tikai pagaidām nekas tamlīdzīgs nav noticis.

O. MĀRCIS

Lai nav grūžu pagalmā, lai nav ušņu tirumā!

Visu gadu Jānīts nāca,
Nu atbrauca šovakar.
Ne jau «Gauju» purkšķinot, —
«Zigulīti» rūcinot.
Vīri, auto pēlidami,
Kešā naudu čaukstīnāja.
Jaunajā piecgađē
Daudz būs tādu kumeliņu!

Kas spīdēja kalniņā,
Kas vizēja lejiņā?
Tur ligoja darba vīri,
Zelta zvaigznes miždžinoi.
Zvaigzne Jānim arājom,
Zvaigzne Jānim kalējam.
Viens to Rīgu ēdināja,
Otrs Rīgu dimdināja.

Jāņa tēvs durvis vēra,
Jauno namu rādīdams.
Pilsētnieki brīnījās:
— Kā dzīvo kolhoznieki!
Gāzes liesma pavardā,
Ledusskapis priekšnamā,
Galdā dārgais konjaciņš,
«Lāčplēša» alutiņš.

Jāņa māte slieru nesa,
Māla blodā salikusi.
Kur tie šķīvji pazuduši,
Ka pat Rīgā neredzēja?
Ediet, dzertiet, ligoļāji,
Tūdaļ mēs uzdziedāsim.
Ir vēl grūži pagalmā,
Ir vēl usnes tirumā.

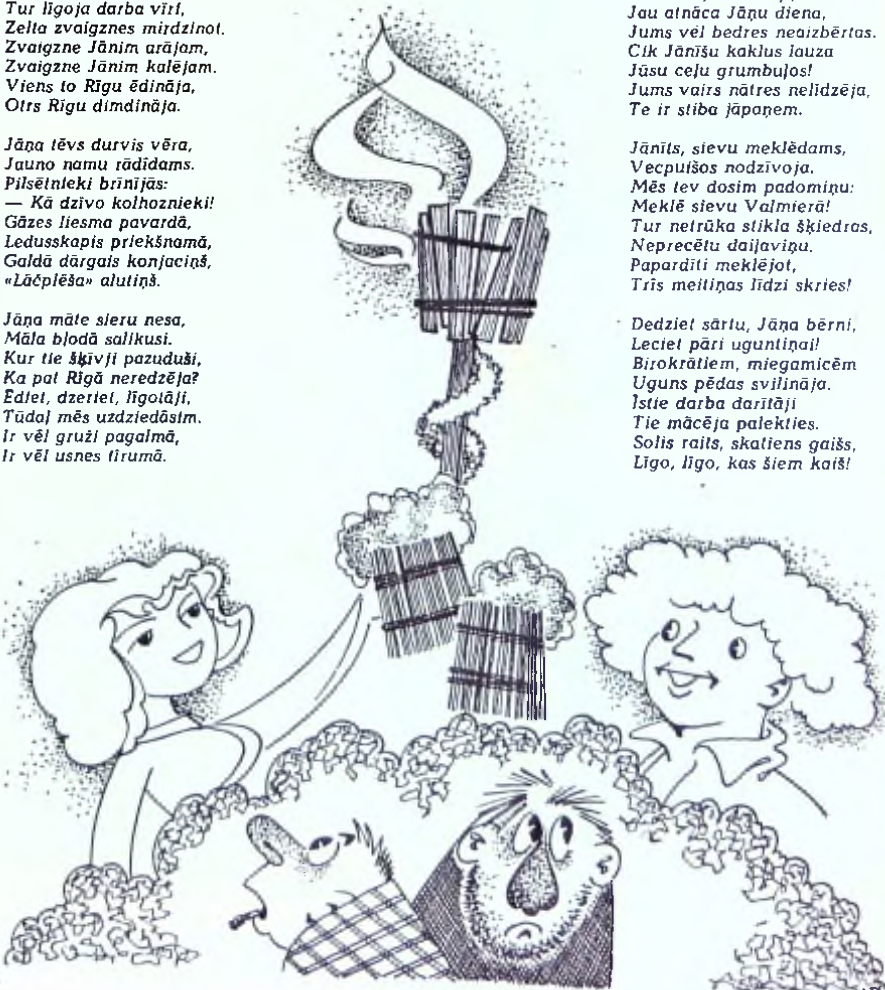
Pirmie sāka pilsētnieki,
Augstu toni uzņēmuši:
— Pār Daugavu tiltu celsim,
Rīgas HESu uzbūvēsim!
Laucinieki nogaidīja,
Alus kausus tukšodami,
Paula «Linus» nodziedāja,
Tad uzrāva «Pumpiņrasu».

Pumpiņ, pumpiņ ziedīnā,
Pumpiņ louka maliņā...
Traktors otru gadu rūs,
Kad tās daļas sadabūs?
Namdariši kolhozā
Pieci gadi kūti cēla.
Siventīņi lūkojās,
Kā tie vīri cūkojās.

Ko jūs snauzāt, kleķeriši.
Slikto ceļu labotāji,
Jau atnāca Jāņu diena,
Jums vēl bedres neaizbērtas.
Cik Jānišu kaklus lauza
Jūsu ceļu grumbuloj!
Jums vairs nātres nelīdzēja,
Te ir stiba jāpoņem.

Jānīts, sievu meklēdams,
Vecpušos nodzīvoja.
Mēs tev dosim padomiņu:
Meklē sievu Valmierā!
Tur netrūka stikla šķiedras,
Neprecētu dailiaviņu.
Paparādi meklējot,
Trīs meitīņas līdzī skries!

Dedziet sārta, Jāņa bērni,
Leciet pāri ugunīnai!
Birokrātiem, miegamicēm
Uguns pēdas svilināja.
Istie darba darītāji
Tie mācēja palekties.
Solis rails, skatiens gaišs,
Ligo, ligo, kas šiem katš!

Vīru galvas

Vakar no rīta līdz ausmai līgoja kalni, līgoja lejas, vasaras saulgriežu prieku skandinot. Šodien pa lauku lielceļu putekļu mākonī brauc pilnms pilns autobuss. Katrā pusē ejai sēdekļos divi runīgi, klanīgi vīri.

Viens saka otram:

— Es teicu un pie tā arī palieku: vīrs ir ģimenes galva! Kad saku: «Brauksim!», tad jābrauc, ātrāk nē!

— Pareizi, Jāni, — uzrunātais atbild. — Es savējam teicu: «Kā tu vari uzreiz celties un iet, kad mīžītim pufas vēl čaukst?»

— Sēdi, netērgāt! — atsaucās paskaja sievietes balss.

Autobuss līkmoja pa kalniem un lejām. Apaukto vīru galvas liecās un svērās uz priekšu, atpakaļ, sānis, beidzot atdusējās uz blakussēdētāja pleca.

Patiešām, vīrs ir ģimenes galva, ko uzrauga sievas modrā acs! Tik vai netik, bet kādreiz arī tu, godājamais ceļabiedri, to matīsi.

L. ĀRE

— UZRAKSTU VAJADZĒJA LIKT TIESI UZ IEMĪTĀ CELĪNĀ ...
— BET TUR TAS TRAUCĒS ...

E. Rusmanis

— PAR SEVI NAV KO TEIKT ... BET VAI NEVAR PAR KAIMIŅIEM!

E. Rusmanis

Intervija kalna galā

15. maijā jau pirms pulksten 16 Talsu universālveikalā pircējus vairs neielaida. Igna darbiniece zibenīgi aizgrūda durvis aiz apmeklētājiem, kas veikalu atstāja. Lai pasargātu no trieciena savu degunu, kāds pilsonis pamatinājās durvju spraugā iešaut kāju un sākās šāda intervija:

- Kāpēc nēlaižat veikālā?
- Slēgts.
- Kāpēc slēgts?
- Slēgts.
- Te rakstīts, ka veikals atvērts līdz septiņiem vakarā.
- Slēgts.
- Paskatieties, cik daudz te cilvēku! Braukusi no tālienes ...
- Slēgts.
- Nu labi, slēgts. Bet vai tad agrāk nevarējāt paziņot?
- Slēgts.
- Vai varētu parunāt ar veikala vadību?
- Ejiet pie direktora! (Ļoti laipnā balss.)

Pilsonis, izrāvis no durvju spraugas savu spiesto kurpi, kāpa trešajā stāvā pie priekšniecības. Tur viņam šādi vienmūļi paskaidrojumi nebija jāklaušās, jo izrādījās, ka direktora kabinets ir slēgts, vietnieka kabinets — slēgts, grāmatvedība — slēgta.

No seniem laikiem uz pakalniem ceļ pilis un tempļus. Taču grūti iedomāties, ka pat tempļa augstais priesteris varētu atļauties saviem apmeklētājiem iegrūst degunā morālu pigu. Un, ja priesteris to izdarītu, viņam droši vien parādītu, kur trepes ved uz leju.

Acu un ausuliecinieks
E. ZEMLETIS

Atbildes nebija

- Vai šī upīte tek cauri visai Saldus pilsētai! — iebrucējs jautāja saldeniekam.
- Tek, — uzrunātais apstiprināja.
- Smarža nav diez cik patikama, — iebrucējs piezīmēja.
- Notekūdeņiem nemēdz būt rožu aromāts ...
- Un jūs tik mierīgi runājat par to! Vai tad jūsu izpildkomiteja nevar panākt, lai netīros ūdeņus negāztu šajā upītē vai iepriekš vismaz pie-nācīgi tos attīrītu!
- Varētu jau ... Bet kam vajadzīga tāda ķēpa, ja ūdens ātri aizplūst uz Ventu — ar visu aromātu ...
- Sakiet, vai Saldū visi tā domā! Saldenieks neatbildēja.

R. BLOMS

— APSVEICU, JŌS ESAT DESMITAIS!
O. Vindedzis

IZLEPUŠIE

Būt izlepušam, nūdien, nav labi. Vismaz valmierieši par to ir pārliecināti ...

Kas kait neizlepušam cilvēkam? Ienāk viņš, teiksim, maizes veikālā. Ierauga plauktos kriegelkaiņus — ne isti ceptus, ne plaucētus. Pie-stūkē pilnu somu, dodas mājās un ēd ar gardu muti.

Citādi rīkojas izlepušais. Kieģelišus tas smādē. Dodiet viņam svaigu, smaržīgu baltmaizi, klona maizi, saldskābo vai pat karašīnu! Bet šo gar-dumu Valmierā tikpat kā nav. Tāpēc ne vien izlepušie pilsētnieki, bet arī laucinieki — kurš gan ies tagad mājās maizi cept! — skali izsaka savu neapmierinātību.

Vietējie kooperācijas priekšnieki līdzjūtīgi uz-klausa visas pretenzijas un pacietīgi atbild:

— Jums, protams, taisnība. Bet ko lai dara? Kopš mūsu ceptuvi uzcēla, pilsētas iedzīvotāju skaits pieaudzis trīskārt. Cēptuvei nepietiek jau-das. Telpas šauras. Mehānizācijas praktiski nav. Visi darbi jāveic ar rokām. Un karstums — tāds kā peklē. Labi vēl, ka paši maizes cepēji nav izlepuši ... Turklāt iekārta ļoti veca un, ja viena vai otra krāsns jāremontē, tad tiešām ir tīrais negals. Maizīte, tā teikt, jāimportē no Cēsim, Maz-salacas vai Rūjienas.

Atbilde, neapšaubāmi, ir pārliecinoša. Taču iz-lepušie nekadēļ ar to nav apmierināti. Viņi parasti dodas tālāk pa kooperācijas instanču kāp-nēm un pēdīgi nonāk Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienībā. Lai cik tas būtu dīvaini, arī tur pret izlepušajiem izturas ļoti iecietīgi. Viņus uzklausā, nomierina un pat pabaro ... ar soliju-miem. Proti, sola uzcelt Valmierā jaunu, modernu maizes fabriku.

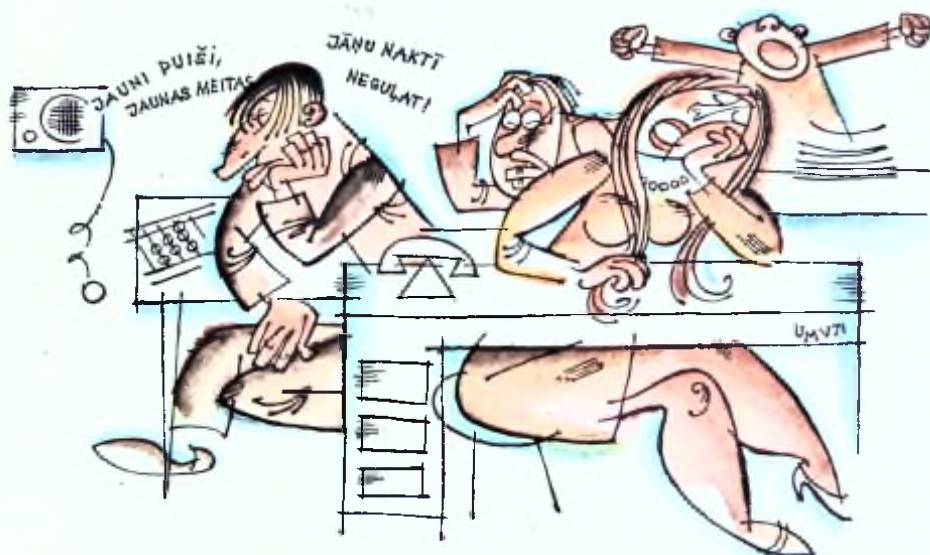
Diemžēl, ja solījumus atkarto ilgāku laiku, to barības vērtība stipri mazinās un vienlaikus zud arī nomierinošā iedarbība. Mūsu republikas Patērētāju biedrību savienības vadītājiem tas būtu jāzina. Bet varbūt viņi domā, ka par valmieriešu pretenzijām nav vērts uztraukties? Izlepušajiem taču tik un tā nekad nevar izdarīt pa prātam! Un, galu galā, ja patērētājiem nepatīk maize, kāda dabūjama Valmierā, lai brauc iepirkties uz Rīgu ...

J. MURIS

— AK TAD JŌS SAKĀT,
KA ESAT ATRADUSI PĀ-
PARDES ZIEDU!

E. Ozoliņš

— KAD PIENĀKS JĀHU
NAKTS, TAD REDZĒSIM,
BET PAGAI DĀM IZ-
SLĒDZ — TRAUCĒ!

U. Mežvilks

Spurainas domas

«Direktors apsollja uz laiku mums iedot savu dzinēju, kurš vēl bija labā kārtībā, jo beigadieris dzerdamu savu bija nodzinis līdz padējam klīņim.»

«Skolēni negāja uz sludām, bet braukāja uz velosipēdiem no viena zvana līdz otram.»

«Tā kā svētki bija garī un sevilīgs, tad arī otrs diens darba tempā bija lēnāki.»

«Sieviete bija tik neusmanīga, ka tieši no autobusa iekšā manā vadītā mašīnā kravja kastē.»

«Kā pārdevēja mēdāju veiklā pie Ada-majiem trauciem.»

«Brīdīdaru raksturoja ar sliktu uzņēmā priekā pūstakūn.»

Apkopojusi
A. GUTMANIS
un E. VIGANTS

— IESĒJA KAPU — DARĒJA NE-
MĀKS MIEGŠ.

O. VINDAŠS

Starp citu

Domas vairs savu priekšnieku jau bija iz-nicinājuši, bet tad sānāms pavēli par at-ta-saņu.

— Kā! Vār! tad, cik vēl darbi — vār! brīnījās.

Brīdī, kad ieradās iedzīvnieks, vār! bija piedziesis, tāpēc lika tai alnāki rīkot. Olemizā, iedzīvnieks vār! nerādījis.

— Es jodu, ka esmu gēnā, bet nāki to nevaru pierādīt. — Ielca jaonāls autors.

— Kā lai es daru!

— Nerakstiet! — iedzīvnieks vār! at-bū-dā.

Nezinu, kāpēc vār! oškos, ka cilvēki dodas pašnāvībā mīlestības dēļ. Muļķības! Cik esmu novērojis, to dara tikai greizs-tības dēļ.

S. ANTONS

Neskumstiet!

Savāda lieta. Priekšs retais mēdz teikti, ka viņam ir pilna sirds. Vai nu tāpēc, ka ar prieku sirds nekad nevar būt pietiekami pilna, vai arī tadēļ, lai nebūtu jādalās ar tiem, kam tā mazliet tukšāka. Bet, līdzko patāpījusies kibeļe, — jā, sirds nu ir pilna, iet pāri malām un jāizkrata! Nelaimes putnam gribas, lai citi saprastu viņu un pašēlotu ...

Tācu vispārsteidzošākais ir tas, ko sirds atvieglojājs saņem pretī: neļāvuši apbēdinātajam izrunāt ne pusi no viņa sakāmā, līdzjutēji steigās aumalām izkratīt savas sirdis. Izkratīt! tā, lai pikstētāju apbērtu līdz acīm un viņš saprastu, ka ne jau viņa bēdas tās lielākas.

Ja cilvēks iestāpīs pirkstā, viņam parasti jānoklausās, ka tas nekas, jo «kā man toreiz, kad ar zirgu plauj mašīnu ...». Kāds cits atkal bijis klāt, kad dzelzceļa stacijā zem riteniem ... bet trešais lasījis par japāņi, kas pats sev izgriezis aklo zarnu. Šiem gluži svešajiem piemēriem pa vidū uzmundrinoši lēkā «es» un «man», «man» un «es».

... Vienā jaukā dienā kāds sešdesmitgadīgs meistars pēma un nobūcoja mašīnkrastlāžu. Pavisam jauniņi. Uz mutes. Tā, ka plikš. Uzņēmums bija ieviesis viņa izgudrojumu, un meistaru sagrāba gluži puicisks prieks, kā jaunībā pēc nolikta eksāmena.

Pēc tam viņš kļuva bēdīgs, jo viņam ir sieva un arī tāpēc, ka bija pazemojis meiteni, pielīdzinādams to zibēnovadējam. Mierinātāji radās uz līdzēnas vietas.

Grāmatvedis saprotoši uzlika meistaram roku uz pleca un sacīja, lai nebēdājos — tas esot nieks! Liela muiža — noskūpstījis meiteni ... Grāmatvedim, neskaitot sievu, esot trīs tādas meitenes. Gan divreiz vecākas, toties trīs. Cik tādu vispār savos mūža rēķinos neesot norakstījis! Un vai tad viss jāstāsta sievai? Āre — ekonomists. Tam pa kluso jau gadiem ilgi atvelkot alimentus, bet sievai ne jāusmas!

Sagādnieks arī čukstēja, ka tas neesot nekas. Vai meistars tiešām domājis, ka viņš tikai uzņēmumam sagādājis visādus krāmus un sev nēko? Katrā pilsētā viņam esot pa siltai vietīpai. Brauc, kurp gribi, — visur mājās. Tāpat neesot noslēpums, ka teātru aktieriem ar tiem kuplajiem matiem ap katru pirkstu tinoties vismaz divas ...

Planotājs domāja gluži tāpat. Viņš apzinīgi ieplānojis katram ceturksnim savu jaunkundzi un priecājos, ka arī meistars beidzot sācis tā darīt. Bez tam no zoologijas esot zināms ... Un, vispār, jo dzijāka virietim dvēsele, jo lielākas šai zināprasības. Tādēļ jau arī jebkura, pat knapi čikstoša koriša diriģents, ja vien viņam esot kaut kas garīgs iekšā, ka ar altiem sākot, tā ar soprāniem nevarot beigt.

Pie bēdīgā meistara steigās arī gluži nepazīstami vīri no citām nodalām, un viņu mierinājumos meistara nedarbs jau tika minēts par piemēru.

Galū galā atnāca noraudājusies vecūka sieva, jo ziņas par vīra izvīrtību bija izplūdušas kā eļļa ūdeni.

Ko viņš varēja darīt? Bija tik apjucis, ka sāka sievu mierināt pē visiem klasiskās mierināšanas likumiem. Teica, ka tas neesot itin nekas. Viņai, protams, esot grūti, tācu pašam nupat vēl grūtāk, jo tikai vienreiz nobūcojis vienu meiteni, kamēr citiem, piemēram, grāmatvedim, esot veselās trijas un katru dienu. Tāpēc grāmatvedienei bēdas daudz lielākas un sievai vajadzētu paciesties.

Otrā rītā, vaimanādama un matus plēsdama, atšāvas grāmatveža otrā puse. Nēko nevarēja darīt, bija jāmierina arī tā. Trīs tādas miluļītes nieks vien ir, teica meistars. Sagādniekam katrā pilsētā pa sievāi Kāda balsi lai gaudo viņa istā?

Pusdienlaikā sagādnieka sieva bija klāt, kā likts. Mati izpūruši, acis sarkanas. Tācu, padzirdējusi, ka ekonomists slepus maksā alimentus, ātri atzīrga, atveda ekonomistieni, un nu brēca abas. Kaut kā atvārdojies ar piemēriem no diriģentu, aktieru un plānotāju dzīves, vecais lāgavīrs saprata, ka izraisījis reakciju, kas noslēdzas sevī un pēdīgi rada eksploziju kā lodveida zibens. Meistars aizbēga mājās un tēloja slimnieku.

Viņu atkal mierināja. Vispirms viņš noklausījās, cik daudz vairāk cietuši un cieš visi pārējie viņa laikabiedri. Pēc tam sekoja stāsti par Tantālu, Sīzifu un pārējiem senajiem mocekļiem. Tas, protams, bija interesantāk. Tomēr citus mierināt meistaram vairs neiznāk. Darba vietā viņam tagad ir tikai ienaidnieki.

E. RIVA

CIEN. «DADZĪT»!

Mēs dzīvojam P. Stučkas ielā 99. Pie 13. un 14. dzīvokļa 1,5 metra attālumā no durvīm aiz vecās sētas atrodas ogļu kaudze. Apmēram pirms pieciem gadiem lūdzām 12. namu pārvaldi aizvēkt šīs ogles kaut kur tālāk. Namu pārvalde apsolīja, bet ... ogles vēl arvien stāv, kur stāvējušas. Esam pie tām jau pīeraduši.

Grūtāk bija pīerast pie īpatnējā aromāta, kas parasti paliek pēc lereibušu viriešu uzturēšanās mūsu pagalmā. Lūdzām namu pārvaldi, lai ierīko vārtiņus, bet pārvaldes darbinieki mums paskaidroja, ka tas neesot viņu pienākums. Galū galā pamatīgāk izīrījām aromātiskās vietas un pīeradām ...

Bet tad 12. namu pārvalde, konstatējusi, ka mēs pie visa pīerodām, blakus iaciņai, pa kuru jāiet uz dzīvokļiem un apmēram 1,5 m no 13. dzīvokļa loga, uzbūvēja būdiņu atkritumiem. Baidāmies, ka pie tās tomēr pīerasi nevarēsim ...

E. KOZLOVA,
GVOZDEVS,
PONKRATOVA u. c.,
Rīgā

Grietas grēhi

Vasarnīcu saņemt kavēts,
Tomēr — liktenis lai slavēts!
Vecā mēlo: «Rūmīti
Došu jums kā plūmīti!»

Viesiem būcēnīti rāda,
Kazu Grietu priekšā stāda:
«Mana ziemas mitniecc,
Tabakloīža, spītniecc! ...»

Grieta vasarniekus nīda,
Viņas kūtiņā kas līda ...
Gāja atņemt kūtiņu,
Izbādiņa rūtiņu ...

Pipi piebāzi vīrs vēl jēdza,
Iekams miegs tam acis slēdza ...
Grieta, kas tur ganījās,
Pipi pakampl manījās ...

Vecā slauka acis, snipi:
«Grieta aizīrījās ar pipi!
Tabaciņā ar jūķīli
Pīemānīja muķīti! ...»

Grietai prieks, ka vecā Skaida
Vasarniekus projām rāda:
«Zaudētu es Grietiņu
Dzītu jūs ar mīetiņu!»

J. Dreslers zīmējumi un teksts

Pusnakts miers

Kad pie debes apūš mēness
Spīd kā dzeltenis Jāņu siers
Klusiem kakpēdīņu solīem
Grāvā ienāk pusnakts miers

Ievu baltums neaizsargāts
Atsegtis spīd kā levas grēks
Skurbstiet, ziedu nakts īsās
Jūsu varai burvju spēks.

Saplūst vējš ar smaržām kopā.
Pajūk balto ziedu kritīs ...
Pietvīcis kā pienapiuka,
Zemi skūpst agra rīta.

Dilst pie debes mēness
dzeltens
Kā zem naža Jāņu siers.
Cik tu tomēr esi grēcīgs,
Īso nakšu svētais miers!

F. JARDS

Jautrie solījumi

«Aņņemamies pašu spēkiem
pērtīku skaitu divkāšot!»
(No Zooloģiskā dārza darbinieku
apspriedes protokola.)

«Apsolāmies katrā mažā
iesist pretinieka vārtos caur-
mērā 3/4 bumbas!»

(No futbolistu solījumiem.)

«Panāksim, lai nākamgad
jaunajā pirtī būtu nepieciešamā
daudzumā ne tikai alus, bet
arī ūdens!»

(No Sadzīves pakalpojumu kom-
bināta darbinieku ražošanas ap-
spriedes materiāliem.)

«Fotografēsim tā, lai katrs
klients sevi varētu pazīt uz
kartīņas bez mūsu palīdzības.»

(No fotodarbināces meistaru soli-
jumiem.)

J. PODS

J Ā A I Z S T Ā V!

Rūpnīcas transporta darbinieku sa-
nāksmi atklāja vietējās komitejas
priekšsēdētājs.

— Biedrī Rīt rajona tautas tiesa iz-
skatīs mūsu šoferis Gailis lietu sakarā
ar nesen notikušo avāriju. Šoferis
mums, profams, jāizstāst, pretējā ga-
dījumā cietis uzņēmuma gods. Tāpēc
ļausim dažiem biedriem pastāstīt visu
labo, ko viņi zina par Gaili, jo rīt-
dienas tiesā jānogādā šīs sanāksmes
protokols, kas man, starp citu, ir jau
uzrakstīts. Bet sanāksme, biedri, jāno-
tur. Kārlībai jābūt vienmēr un visur.

Tad īsi par to, kā reibumā uzstūrē-
jis mašīnu motociklam, pastāstīja pats
Gailis. Pēc tam izteicās vairāki klā-
tesošie.

Transporta daļas vadītājs:

— Gailis darbā nekad nav iera-
dies piedzēries. Tādās reizēs viņš pa-

liek mājās un dabū zīmi, ka bijis
slims.

Ceha meistars:

— Vainīgs, protams, ir nevis Gailis,
bet nevīžīgs pretimbraucējs, kurš,
redzēdams, ka viņam stūrē virsū,
turpināja braukt pa ceļa pāreizo
pusi.

Šoferis Pundurs sanāksmē nebija
ieradies. Vietējās komitejas priekšsē-
dētājs nolatīja no gatavā protokola,
ko šoferis Pundurs būtu teicis par
savu darbābiedru Gaili:

— Darbā centīgs, uzcītīgs, žakls.
Lauj sievai epmeklēt kultūras univer-
sitāti. Viņa dēls mācās tikai pirmajā
klasē, bet, neskatoties uz to, ir jau
sekmīgs.

Apkopēja Zeltiņa:

— Tukšās pudeles nekad nesa-
dauza, vienmēr atstāj man. Uz sievie-

šiem gān nadvīgs, kā jau visi smuki
vīrieši!

Atslēdznieks Auns:

— Rūpnīcā strādāju tikai piekto
dienu un tādu Gaili līdz šim nepa-
zinu. Kā dzirdu, lāga cilvēks. Jāiz-
stāv. Gan jau ar laiku iepazīšū tuvāk.

Pēc tam vietējās komitejas priekš-
sēdētājs rezumēja:

— Tātad šoferis Gailis, kā to arī
vajadzēja pierādīt, tiešām ir jāiz-
stāv. Kurš no jums būtu ar mieru
tiesā uzstāties par sabiedrisko aiz-
stāvi?

Pieteicās mehāniķis Federe:

— Aizstāvēšu viņu visiem spēkiem.
Citādi ieliks vēl cietumā. Bet viņš
man ir parādā piecdesmit rubļus!

A. BRIEDIS

A. SKAILIS

MISTIKA

(Skečs)

DARBOJAS:

Pirmais pilsonis,
Otrais pilsonis.

Istaba. Galds. Uz galda vairākas pudeles, pus-
kukulis rupjmaizes un ķilavu ķārbiņa. Pie galda,
drusku apdzērušies, sēž PIRMAIS un OTRAIS
pilsonis.

PIRMAIS (domīgi): Daudzi tam netic, bet starp
debesīm un zemi tomēr ir lietas,
ko cilvēka prāts nespēj aptvert.

OTRAIS: — Taisnība, Janka, taisnība! Pasaule
ir pilna ar divainu, neizprotamu
mistiku. Es par to esmu pārlieci-
nājis kādas simt reizes.

PIRMAIS: — Ko tu saki! Simt reizes?

OTRAIS: — Varbūt arī divsimt. Piemēram, ja
vakaros pasēžu restorānā un pēc
pusnakts eju mājās, man vienmēr
atveikas līdzī kāds nepazīstams
cilvēks. Absolūti nepazīstams! Kur
tie nepazīstamie rodas, to es neva-
ru izprast. Tā ir mistika.

PIRMAIS: — Varbūt tas ir astrālais būtneš?

OTRAIS: — Loti iespējams. (Ielej.) Iedzeršim
uz astrālo būtņu veselību. Pro!

PIRMAIS: — Pro!

(Iedzer.)

OTRAIS:

— Aizvakar bija atvilcies līdzī tāds
brillants astrālais. Viņš nodziedā-
ja visas ārijas no operas «Čo-čo-
san», pēc tam sāka sist man pa
plecu un murrskēt: «Tu, Pēter, esi
dzīvē daudz cietis, tev ir tik bē-
dīgas acis kā nopērtam mopsim.»
Es viņam saku, ka mani sauc
Alfrēds un nevis Pēteris, bet viņš
netic. Neparko netic! Divaini, vai
nē?

PIRMAIS: — Pavisam divaini. (Ielej.) Pro!

OTRAIS: — Pro! Viņnedēļ vienu nakti mana
istabā parādījās bārdains, trakī
izbadējis subjekts. Sauc mani par
Ernestu un prasīja cīsiņus. Es vi-
ņam iedevu garozas un kombinē-
tos taukus. Tev, Janka, vajadzēja
redzēt, kā viņš rīja! Tur, astrālajā
pasaulē, laikam ar ēšanu ir diez-
gan švaki. (Uzkož ķilavu.)

PIRMAIS: — Bet vai astrālie nezog?

OTRAIS: — Daži zog. Pēc Sieviešu dienas man
bija atvilcies līdzī ārkārtīgi inte-
liģents astrālais. Viņš ar mani
runāja franciski, japaņiski, bābi-
loniski, turkuiski, spāņiski, mongo-
liski un latiniski. Bet, ejot projām,
nozaga manas galošas, lops tāds!
Ja šitais astrālais vēlreiz pie ma-

nis parādīsies, gāzišu viņam pa
astrālo ģimi.

PIRMAIS: — Vai tu viņu nepazīni?

OTRAIS: — Nē, Janka, nepazīnu! Viņš mani
sauca par Mikeli un muldēja, ka
mēs esot kādreiz kopā ganījuši
cūkas. (Ielej.) Pro!

PIRMAIS: — Pro! Kad tie astrālie izgaist?

OTRAIS: — Kā nu kurš. Dažs aizvelkas tā ap
trijiem nakti, bet citi, īpaši plūrk-
stīgie, paliek līdz rītam.

PIRMAIS: — Un nav nekādu iespēju viņus at-
rāk dabūt projām?

OTRAIS: — Ir tāda iespēja. Ja es gribu no
astrālā subjekta tikt valā, sāku
skalī saukt: «Marij, pie mums ir
atvilcies viens nepazīstams tips!»
Astrālais lūlīt kļūst tramīgs un
prasa, kas tā Marija tāda esot.
Tiklīdz es pasaku, ka Marija ir
mana negantā sieva, viņš izgaist.

PIRMAIS (skalī): — Emma, pie mums ir atvilcies
viens nepazīstams tips!

OTRAIS: — Janka, vai tu esi dūlis? Pie tevis
taču neviena Emma nedzīvo!

PIRMAIS: — Es nemaz neesmu Janka, esmu
Elmārs, un Emma ir mana negantā
sieve. (Skalī.) Emma, pie mums ir
atvilcies viens nepazīstams tips!

OTRAIS izgaist.

Beigas

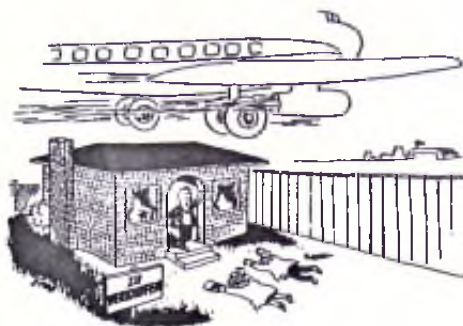
EULENSPIEGEL

VĀCU HUMORA UN SATĪRAS ŽURNĀLS

Bez vārdiem.

V. Šuberts

— Kā redzat, satiksmes ziņā māja atrodas ļoti izdevīgā vietā.

J. Penas

— Tā kā tu būsi ļoļā, tad uznes, lūdzu, kādu spainīti ogļu!

R. Ribe

— Redzi, māmiņa rājas!

K. Sraders

— Ko, tikai piecītis! Es labāk patraucēšu papiņu un — viens, divi, trīs — man būs rokā mopēds!

R. Rauvalls

— Tagad jūs saprotat, kāpēc gribu iemainīt dzīvokli ceturtnajā stāvā!

L. Otto

— Iesaku zem koka nestāvēt — nāk negaiss!

O. Silers

Saule jau bija lielā gabalā, kad Mīkēlis pamodās un ievaidējās. Kā lai apdzēs uguni kaklā un krūtīs? Malks brandava būtu ista laikā. Bet kur to nēmsi? ... Vecene, pagāns, kaut kur drapes noglabājusi. Ādamam, tam razbainiekam brigadierim, laupa. Tāpēc jau trīs gadus kā freilene pa teļu kūti grozās, bet citas mamas špākdamas liknā biešu vagā.

Mīkēlis pierausās sēdus, uzmanīgi nolaida uz grīdas vilnas zekēs ietās kājas un stenēdams piecēlās. Vispirms jāsgudro, kā tikt pie vajadzīgās mantas. Skapi nebija ko meklēt. Ari pieliekamajā nē ... Izčamdīt Martas gultu? ... Nēkā ... Veltīgi izčamdijies, Mīkēlis ar zābaku iespēra pa gultas galu. Lai atlec krāsa, lai atlec! ... Tāda ārēja lepība viņam vienmēr riebusies.

Pavisam sašļucis, Mīkēlis atspieda plecu pret izdrupušo durvju stenderi. Ko līdzēja, ja Marta, pa logu pamanījusi nākam kaimiņieni, tūlīt sēja tiru priekšautu. Ko tas viss līdzēja, ja mājās nebija kārtības. Nebija pat rūgšpiena, ko nodzerties!

Taisni vai jāraud ... Bet kur lai tās sasodītās drapes meklē? ... Vai cilvēku tā drikstēja spīdzināt? ... Toties, kad atnāca brigadieris, tad gan viņa smaidīja kā saulīte ...

— Vai ... ai ... iiii! — Mīkēlis nosēca. Galvu plēsa pušu. Kur sameklēt zāles? ... Un ja nu Ādams pie tās smaidīšanas nemaz nebija vainīgs? Viņš taču labi, ja ar savu Matildi tika galā. Tai pulvera bija atliku likām.

Mīkēlim šad tad iznāca ar šo sievišķi maza pajokošanās. Vēlāk gan pašam bija vāja dūša. Ja nu Marta ko samana? Salocis viens, divi ... Jaunībā bija tāds pavisam tievs skūlis, bet, kad sāka birst ... Labības maisu kā špicu uznesa otrajā stāvā ...

... Tagad galvu plēsa no divām pusēm. Viņš krišus iekrita gultā. Kā lai saved sevi kārtībā? Mazu, mazu šnabīti ... Viņš daudz neprasiņa, tikai kortelīti. Vai tiešām jānomirst pašos spēka gados?

Uz mirkli galvas dauzītāji pierima, un Mīkēlis atcerējās, ka zāļu plauktiņā jābūt pudelei, kurā sieva ietaisījusi uzlējumu pret dažādām kaitēm.

Viņš sameklēja pudeli un pagrozīja rokā. Varbūt iztikas tāpat? Pāries? ... Nē, i nedomāja pāriet ... Vispirms pabailīgi ieņēma mazu malcinu, pēc tam lielāku. Siltums zīgli aizskrēja līdz pat kāju pirkstiem. Kārtības labad Mīkēlis iebaudīja trešo malku. Kaut kas savējoja galvā un kakls patikami notirpa.

Tieši tajā brīdī, kad Mīkēļa krūtīs ieplūda patikams siltums, mājās pārnāca Marta. Viņa visu saprata no pirmā skatiena:

— Ak tu, nelabojamais plēguri! ... Kaut tevi sesks parautu! Kaut tu degtu zilās ugunis un degdams nesadegtu!

Tas bija viņu dzimības ... tāpēc Mīkēlis nedomāja ... — Paklausies, Marta! ... reiz prātīgs sievītiņš ... deli, aiziešu pie brigadieris ... pīgi atcerēsimies jaunības ... kad es ...

— Muti! — tas skanēja. It kā uz klona būtu nosviesti vairāki tri, muļi.

Laikam par Ādamu nederēja ieminēties. Sitādās reizēs ista vārda vērtība līdzīga vismaz palielai krūzei alus. Cik labprāt Mīkēlis iebaudītu miestinu! Baltās putas tiksmi kutinātu degungalu ... Bet Marta, pamanījusi tukšo zāļu pudeli, nemaz nedomāja par satīcību un mieru.

— Smirdi kā vircas muca! — Un, sagrābusi aiz apkakles, viņa mājas oficiālo saimnieku izsvieda sētsvidū.

Šādā vizē ar Mīkēli izdarījās pirmo reizi. Tāpēc vajadzēja izrādīt lielu neapmierinātību.

— Es tev parādīšu! ... Atrodušies grēliene! Tiesai nadošu ... Huliģāniem nav vietas godīgu cilvēku sabiedrībā! ...

Kārtības labad iebēlza ar durī pa durvīm, tad pierima. Lielis, neizmērojams žēlums pret sevi sasaistīja Mīkēļa rokas un kājas. Ak, viņš, nelaimīgais, visu atstumtais cilvēks! Izsviest pa durvīm ... Ko lai tagad iesāk? Nebija vairs vasara. Reizēm nakts uzradās salna. Gulēt kūtī augšā šķita ļoti pazemojoši. To varēja atļauties citā vietā, bet ne savās mājās.

Vai šādu nelietību pastrādātu kārtīgs cilvēks? ... Tikai necilvēks. Mežonis. Un vai šādu necilvēku nevajadzēja sodīt? Mīkēlis aizgāja pie klēts un apsēdās uz sola. Ko stāvēs ka putnu biedēklis pašā sētsvidū? Pasēdēs un padomās. Te vējš nevilka un šķita tīri silts.

Viņš pačamdijās pa kabatām un izvilka saņurcītu papirosu pacipu. Ista gribēšanas nebija, bet varbūt tieši dūms palīdzēs. Tomēr dūms nepalīdzēja, un Mīkēlim atkal kļuva briesmīgi sevis žēl. Drīzāk derētu kas skābs.

Viņš uzmanīgi pavēra klēts durvis un uz pirkstgaliem ielavījās iekšā. Gluži tāpat jaunībā bija gājis pie meitām. Tikai tagad pavisam cila vajadzība — mucā jāsgrābsta kāds skābēts gurķis.

Piestūkēja pilnu muti un drīz vien atriebības plāns galvenajos vilcienos bija izstrādāts. Viņš dosies pašnāvībā ... Lai gaudo un slauka asaras. Tikai tad atļauties, kas Mīkēlis istībā bija par vīru ... Diez, kā izskatītos, ja viņš gulētu zārkā? Mēlms uzvalks un balts kreklis ar šlīpsi ... Martai tak nebūtu žēl visjaunākās kārtas? Jēčus atnāktu bārdu noskūt. Tas šo lietu prata kā nākas. Ar mironi jau citādi nedrīkst ... Kādu mironi?! Nu nē! Viņš nemaz nedomāja sevi pataisīt par mironi. Tikai drusku pabaidis Martu un ar to būs gana.

Mikelis padzērs no mucas salūnū un bērs pie lietas.

Vajadzēja divus strika galus. Viena ap kaklu — mātīšanai, otru ap padusem, kas saturētu. Lai viņš tiešām nepakartos. Bet, ja samīsas, ko tad? ... Mikelis ap padusēm apšēja visjaunāko virvi. Ta noturētu vismaz piecus tādus kā viņš. Droši- bal jābūt, vai citādi varēs mierīgu sirdi karāties! Ta, nu tagad jāgal- da! ...

Izdzirdis atveramies mājas durvis, viņš nolieca galvu uz sāniem. Kaut nu ļoti izdotos, kaut izdotos!

Vai gājējs neapstājās? Apstā- jās ...

— Kur tu, vecais plenderi, esi palicis? — Marta sauca. — Govij siens jāpadod ... Un kas izlabos cūkām aizgaldu? Kaut tev! zibens nospertu ... — Mikelim iedrebē- jās sirds. Tūlīt, tūlīt kaut kas notiks. Tātad bez viņa iztikti vis nevarē- ja! ...

— Vecais velns atkal aizblān- dījes! Lai tagad negaida, ka istabā laidišu! ...

Tātad viņa nemaz nedomāja nākt klēti. Tāpat purpinot, aizgāja pa taciņu.

Pēc šiem vārdiem Mikelis atkal atcerējās savu sūro likteni. Paskat, ko izdomājis! — cūkas un govīs svarīgākas nekā pašas vīrs! Viņš, nabadziņš, karājas jau labu pus- stundu, bet Martai nebija vaļas ie- nākt un paskatīties. Kaut ar pus- actiņu palūkojusies!

Tik tiešām viņam galīgi apnicis karāties, iedzert gan derētu, tā pa- visam cita lieta.

Atkal skanēja soli. Tikai šoreiz savādāki, tādi paklusi un zagligi. Mikelis pašķielēja ar vienu aci. Nācējs kāpa pār stieksni. Kaut tu piķis! Ādama sieva Matilde. Kas viņai te jāmeklē! Mikelim neērti, tā kā kauns. Droši vien tas izska- tījās briesmīgi mulīgi, ja tāds pie- redzējis kavalieris nevarīgi karājas pie sijas.

— Ak tu žē! ... — Matilde at- vēra tik platu muti, ka Mikelis no izbīļa sašūpojās. — Pakāries! ... Mikelis pakāries! — Viņa paspēra soli un ar priekstu piedūra netaiķa bikšēm. — Neko teikt, tiri labi iz- skatās. Kad Gusts manis dēļ pa- kārās, bija daudz trakāks skats.

Mikeli sagrāba dusmas. Tik tikko novaldījās, lai nesāktu lamāties. Pa- skat, kāda spindzele! Un ko viņa tik ilgi maisās pa klēti? Būtu sau- kusis laudis. Pret aizgājēju tak vaju- dzēja prast godu.

Matilde nedomāja iet prom. Un tulīt Mikelis izdzirda tādu kā šnau- kāšanu un stenešanu. Vai tomēr sadomājis raudāt? Viņš atvēra abas acis. Kaut tev jupis! Šitā ies raudāt. Pietāvījusies pie cūkas šķin- kiem klēts stūrī.

Nokabinājis šķiņķi no naglas, Matilde atviegloti nopūtās. Guvumu itin viegli pasita padusē.

Ka tik nedomā zaģt vēl vīnu! Mikelis no tiesas uztraucās.

— Tūlīt liec šķiņķi atpa- kaļ! ... — viņš ieaurojās. — Ka nemšu siksnu! ...

Apalīgā sieva palēcās gaisā un nogāzās uz grīdas. Tad mudīgi uzrausās kājās un, galas gabalu pie vēdera piespiedusi, izskrēja pa klēts durvīm.

— Palīga! ... ļautini, palīga! ...

Tomēr aizstiepa! Nebūtu strikis ap viduci, Mikelis būtu šāvies savai mantai pakal. Bet nu nekā. Mikelis savaldījās un ienēma pēc iespējas cildenāku pozu. Tūlīt vajadzēja sa- skriet laudim.

Bet kāpēc tik ilgi jāgaida? Vai visi piepeši kļuvuši kurlī? Nemaz nejuta cieņu pret mirušu cilvēku. Pašnāvnieks bija galīgi zaudējis pacietību, kad āra atskanēja troksnis un pa vidu jaučās Matildes spie- dzošā balss:

— Biedri milici, pati savām acīm redzēju! Pati savām acīm. Karājas kā tāds desas strunkis! ...

Mikelis sajuta nelabumu pakrūtē. Par milici viņš nebija iedomājies! Jā, bet ko tagad? ...

— Lūdzu nedrūzmēties, lūdzu ne- drūzmēties ... Nav ko skalīties, nav jau teātris, — cilvēkus izrīkoja pa- vēlēt radusi balss. Mikelis pas- slepus atvēra vienu aci. Vai daudz ļaužu saskrējis? Jāzina, cik isti viņa dzīvība vērtā. Septiņi, astoņi, devi- ni ... Tā nekas, varēja būt apmie- rināts. Un, kas zina, cik vēl aiz durvīm.

Milicis no kabatas izvilka nazi, atvāza un tuvojās Mikelim.

— Pēc instrukcijas vispirms jā- pārgriež valģis, kurā nelaimīgais pa- kāries, — viņš skaidroja, it kā būtu skolotājs.

Mikelim sacēlās stāvus retie mati. Un, ja milicis pārgriež resnāko striķi, kas pasiets zem padusēm? Ko tad? Tad jau, tad jau ...

— Negriez, trakais, negriez! ...

— Ko? ... — milicis sāka strei- pulot. — Ko? ... Kas to teica? ...

— Negriez, kad tev saka ...

Mikelis runāja jau mierīgākā balsī. Viņš apmierināts vēroja, ka pūlis strauji salīgojās un vismaz trešā daļa nogāzās garšļaukus.

Kā jau pieklājās, pirmais attapās milicis. Viņš nedomāja ticēt pārdā- biskiem spēkiem. Vienīgi vaigi kļu- vuši balti un balss drebeja:

— Ko tas nozīmē?

— Es tikai ... — viltus pašnāv- nieks pūlējās kaut cik sakarīgi pa- skaidrot. — Es tikai gribēju druscin pabaidīt un pajokoties, bet no ties- sas kārties nemaz nedomāju. Goda vārds!

— Tas jau sliktāk! — milicis kļuva bargs.

— Kāpēc sliktāk? — Mikelis ne- jaudāja saprast.

— Ja būtu pakāries, tad tev ne- sodītu. Toties tagad ... pavisam slikti! ...

— Par ko tad mani sodīs?

Viņš beidzot tika vaļā no stri- ķiem un nostājās pats uz savām kājām.

Milicis nepaguva atbildēt, jo klēti kliegdamā iedrāsās Marta.

— Jau tiktai nodzēries, ka sēc kumēdīnus taisīt, ļaudīs smidināt! Bet cūkām aizgaldu salabot — to tu nevižot! — Likumīgā sieva Mike- lim iegāza pa vaigu.

Pēc trešās plaukas nabadziņš iz- rāvas un laidās prom, ko kājas nesa. Tomēr milicis izrādījās mudīgaks un klētsgalā bēgli notvēra.

Jā, ne velti saka: atbēbība esot salda.

— BET ES TOMĒR DODU PRIEKŠROKU VIENAM AUKSTAM ALIŅAM!

U. Mešavilks

BEZ VĀRDIEM.

I. Meigallis

„JĀNUZĀLES”.

I. Meigallis

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Vilfonas (ASV) fermeru Džo Brūsa sieva kārtējo reizi gaidīja vīru pārnākam mājās. Kad pie durvīm atskanēja aizdomīgs troksnis, viņa panēma slotu, atvēra durvis un iesīta nācējam...

Stundu vēlāk Džo tiešām pārnāca mājās un leraudzīja vīrtuvē beigu lāci, kas bija izbēdzis no ceļojošā cirka.

Vičitas pilsētas (Kanzasas štātā — ASV) mērs par slavenībām izteicās šādi:

— Ja pie mums par kādu daudz runā, mēs no viņa pieprasām vai nu autogrāfu, vai pirkstu nospiedumu.

Pārmetumu, ka priesteri, atlaižot grēkus, nespēj pareizi un objektīvi novērtēt pārkāpuma smagumu, kategoriski noraidīja franču bīskaps Garutērs.

— Priesteri, — viņš teica, — varbūt slikti zina, kas ir labs, toties neapšaubāmi labi zina, kas ir slikts.

Detroitas (ASV) zooparkā iemītnieki — 4 šimpanzes un 1 zilonis — guvuši lielus panākumus mākslā. Pērtiķi uzgleznojuši līdz šim 10 «glez-

nas», kas pārdotas par 100 dolāriem gabalā. Par ziloņa «šedevru» (viņš glezno ar asti) mākslas mīļotāji samaksājuši 1000 dolārus.

— Pretinieki pat savās mājās spēlē pret mums ļoti korekti, — atzinās Stokholmas futbola komandas AIK kapteinis. — It īpaši, kopš viens no mūsu komandas locekļiem kļuvis par prokuroru.

48 gadus vecais Folkstonas (Anglijā) mācītājs Sirils Kupers, tērpies vienīgi ap gurniem aptītā auduma strēmelē, nodejoja savai pārstētajai draudzei afrikāņu tautas deju. Pēc tam mācītājs paskaidroja, ka patlaban vervējot misionārus dienestam Āfrikā.

Kādā Londonas klīnikā ārstē pilsonus, kas pārmērīgi aizraušies ar azartu spēlēm. 10 dienas ilgajā dziedniecības kursā spēles velniņu izdzen ar Belcebulu: pacientiem katru dienu 12 stundas jāpavada telpās, kur skaņruni bez pārtraukuma ziņo par rikšošanas sacensību rezultātiem visos hipodromos. Telpās skā-

ri publikas rēcieni. «Slimniekiem» nemīlīgi jāslēdz derības, jāspēlē kārtis vai biljards. Kas pleprasa laisāmvielu atpūtai, saņem grāmatas par derību slēgšanu vai azarta spēlēm. Ārsti konstatējuši, ka puse pacientu atstāj klīniku līdziedināti.

Rietumvācijā nesen notika aptauja, lai noskaidrotu, par kādiem nodarījumiem pēc VFR pilsoņu domām vīrietis būtu jā soda. Saskaņā ar šīs aptaujas datiem 77% rietumvāciešu uzskata, ka vīrietis jā soda par dzīvnieku sišanu. Turpretim sievas piekautāšanu par sodāmu uzskata tikai 61% aptaujāto. Franču laikraksts «Figaro» no tā secināja, ka rietumvācietis sievu sīt biežāk nekā suni.

Nairobi (Kenijā) zooparkā pie krokodilu baseina karājas šāds uzraksts: «Kas metīs diķi drāzas un papirus, tam vajadzēs pašam tos zvejojāt ārā.»

Pirms gada Hamburgas namīpašnieks Gustavs Follers īrniekiem par lielu izbrīnu nodibināja «īrnieku interešu aizsardzības savienību» un

tai pakļautu krājeksi. Savu rīcību Follers toreiz motivēja ar šādiem vārdiem:

— Es domāju par to, ka maniem mīļajiem īrniekiem var iestāties grūtāki laiki.

Nesen Follers personīgi paātrināja «grūto laiku» iestāšanos. Viņš savos namos paaugstināja īres maksu par 35% un protestējošiem īrniekiem ieteica doties uz krājeksi, ko vada viņa kontrolētā «īrnieku interešu aizsardzības savienība».

Anglijā atkal atcelta kāda karaliska privilēģija. 13. gadsimtā pieņemts likums noteica, ka no jūras izmesta vaļa ūsas nododamas karalenei, lai no tām pagatavotu korseti. Lords — kanclers Heilšems apgalvo, ka nedz karalene Elizabete, nedz viņas priekšgājējas nekad neesot izteikušas vēlēšanos kļūt par vaļa ūsu īpašniecēm.

Kādā Čikāgas grāmatu veikalā izlikts plakāts ar šādu tekstu: «Velns trīs no bailēm, kad redz, cik ļoti pie mums var iegādāties svēto biblii. Izmantojiet šo izdevību un nopērciet to!»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 2. numurā «Dadzis» bedājās, ka piepilsētas elektriskā dzelzceļa vagonos ir aizkārsoiti termometri.

Pēc vairāku mēnešu ilgas pacietīgas gaidīšanas redakcija saņēma Zasuļauka lokomotīvu depo priekšnieka b. Majana atbildi. Viņš raksta, ka turpmāk vagonu apsildīšana būsot automatizēta. Līdz nākošās apkures sezonas sākumam vagonos tiksot uzstādīti kontroles termometri.

5. numurā «Dadzim» labpatika pabakslīt ražošanas apvienību «Siluets». No sadzīves pakalpojumu ministra vietnieka b. Lepina atbildes izriet, ka turpmāk pasūtījumu pieņemšana lietusmēteļu šūšanai būsot organizēta plašāk.

Par kolhoza «Draudzība» jaunlopu termas netransportējošo kartupeļu transportieri «Dadzis» šķendējās 7. numurā.

Tuvākajā laikā nekustīgais transportieris tiksot rekonstruēts, turklāt kolhoza mehanizatoriem esot uzdots gādāt par termas mehānismu parcīzu ekspluatāciju.

Šo jauko vēsti redakcijai darīja zināmu Valmieras rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Pencēls.

7. numurā bija arī raksts par nepārdomātu kāpņu iekārtošanu Lieļupes paviljonā «Pīngvīns».

Jūrmalas pilsētas Izpildkomitejas priekšsēdētājs b. Boumanis atbild, ka Tirdzniecības pārvaldei esot uzdots līdz 1. jūnijam kāpnes pārbūvēt.

H. KHALIL

— Palīgā!

H. Khalil
(Strela, Sotija)

ARZEMI HUMORS

BOHEMIA • DAILY MIRROR •
NEW YORKER • PARIS MATCH •
PÄVLINA • PUNCH • ROHAC

— Pagaidi mani tepat — es aizskriešu
pēc degvielas līdz tuvākajam tankam.

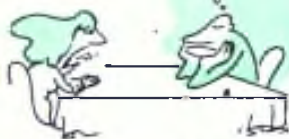
Bez vārdiem.

— Sēžu par savu pārliecību. Es ticu nau-
das zagšanai.

— Tu noteikti nevari būt frūcīgāka par
mani — es esmu baznīcas žurka un pārtieku
tikai no dieva zēlastības!

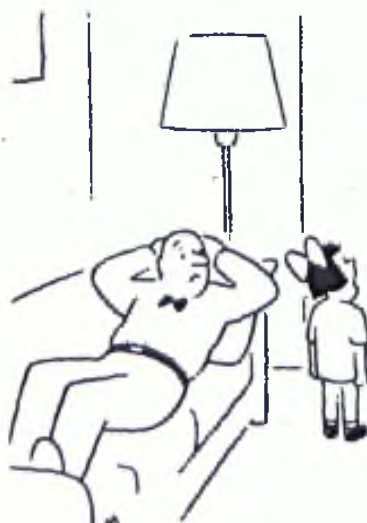
Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Es biju pārliecināts, ka esmu no-
pircis šķiltavas...

— Māmiņ, lētiņš atkal guļ!

— Acīmredzot jums ir tiesības uz savām domām. Tomēr, skaidrības
labad, man ir tāds princips: es došu pa zobiem katram, ar kuru
neesmu vienis prātis. Varbūt tas ir labs princips, varbūt — slikts;
varat domāt, kā gribat. Uz tā balstīs demokrātija.

Журнал
сатиры и юмора

«ДАДЗИС»

[«Чертополоз»]

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
Nr. 12 (348). 1971.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (aib. sekretāre),
I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs
LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība, Laikraksta «Cīņa» izdevums. Sēftras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī.
Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālruni: aib. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespiests Latvijas PSR Ministru
Padomes Preses komitejas Rīgas Pasauglīpogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1971. gada 13. maijā. Parakstīts
iespiešanai 1971. gada 7. jūnijā. JT 00244. Pasūt. Nr. 214. Papīra formāts 70×108/8, 3,70 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespaidloksnes.
Mēliens 77.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

— Kā jūs, kolēģi, domājat — smadzeņu satricinājums?
 — Izslēgts! Lai tas būtu, vajadzīgas smadzenes.